

KANADSKÉ LISTY

"Publications Mail Registration No. 09820"
Agreement No. 40012841.

386 Atwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3, Canada. Tel. /905/ 278-4116. mirko388@attcanada.ca

No. 9-10, Vol. 26., září-říjen---September-October 2002.

Na rok 1990 Otec biskup Jaroslav Škarvada nezapomene: doprovázel sv. Otce při návštěvě Prahy. V nedávno vyšlé knížce "Biskup Jaroslav Škarvada-Svedl jsi mě, Hospodine" se o vedlejší fotografii píše: "To je fotografie z návratu z Prahy do Říma. Svatý otec byl opravdu s výsledkem té cesty ohromně spokojen. Celé přijetí, naši věřící, mládež, ale i představitelé, zvláště prezident Havel, na něj udělali veliký dojem. Ještě k té cestě: v papežově doprovodu jsem byl za Čechy já a za Slováky kardinál Tomko. Jeli-kož mě všichni znali, tak mě používali jako děvče pro všechno.

Při zpátečním letu mě Svatý otec pozval k sobě, aby se podělil o svou radost. Přistáli jsme na vedlejším římském letišti Ciampino a odtamtud jsme letěli vrtulníkem do Vatikánu. Mě tam posadili mezi smetánku, vedle Svatého otce seděli kardinálové Casaroli a Tomko a Don Stanislav, papežův sekretář. Ten se na mě šibalsky podíval a zeptal se: Pane biskupe, kde to bylo lepší, v Praze, na Velehradě nebo na Slovensku? Já si uvědomil přítomnost Tomkovu, tak jsem řekl: Já myslím, že každý ukázal to nejlepší, co měl. To byla odpověď velmi diplomatická, řekl kardinál Casaroli. Tak jsem dostal pochvalu od hlavy diplomacie, která je prý nejlepší na světě."

Výše zmíněná knížka je zajímavým životopisem Otce biskupa Škarvady. Forma je poněkud neobvyklá: zachycuje ho pomocí rozhovorů s B. Svobodou. Protože Otec biskup je vynikajícím vyprávěčem a kazatelem, má text originální svěžest a šťavnatost. /Knihu zaslal za 10 Kč Karmelitánské nakladatelství-zásilková služba, Kostelní Vydří 58, 380 01 Dačice, Czech Republic. Má 206 stran./

Když se papež Jan Pavel II. v roce 1990 vracel z návštěvy Prahy, letěl s ním do Vatikánu tehdejší jeho průvodce Msgr. Jaroslav Škarvada. Na tvářích olou prelátu byla zřetelná spokojenost.

Remarks of H.E. Margaret Huber

*Ambassador of Canada to the Czech and Slovak Republics
at the Opening of the SVU World Congress in Plzeň*

As Canadian Ambassador to both the Czech Republic and the Slovak Republic, I am particularly pleased to be here today and have the opportunity to meet with so many brilliant personalities dedicated to heightening profiles of the Czech Republic and Slovakia in the world and promoting mutual co-operation.

It is also quite positive for me that this event take place in Plzeň, a city I have visited several times and one I like, not only for its beer. The Terry Fox Run in your city was one of my first activities as recently arrived ambassador in September 2000. I believe that for diplomats – who tend to remain in the capital city – it is very important to get out into the regions and explore life in the "real" Czech Republic.

As a Canadian, with a country the size of a continent, we are particularly sensitive to the importance of regional differences and disparities, and I strongly believe it is part of my duty to visit the regions of this beautiful country.

The Canadian Government is strongly supportive of a smooth transition for countries in Central Europe. There are millions of Canadians who claim origins in this part of the world and that is why we want to accompany countries such as the Czech Republic and Slovakia in their successful efforts towards well established transparent democracies. And we put our money where our mouth is. Many programmes of technical cooperation and reinforcement of human security support worthy activities in the region.

These Canadians, from coast to coast, have contributed to the richness and the prosperity of Canadian Society. It is only fair that we now be present in the region to offer exchanges of views, experience and technology.

It is also a rather selfish objective. As the region prospers, our economy, so dependant on the expansion of export markets, only benefits from further commercial and investment exchanges.

I am particularly pleased that His Excellency, Mr. Ladislav Ballek, ambassador of Slovakia, could join us today. Canada and Slovakia enjoy a very intense relationship and I believe that this year will be a major turning point in the history of his country, both as it positions itself in the region, in Europe and in the world. Canada wants to stand by closely and assist as much as it can.

I am also pleased to meet once more an old friend in the person of Ambassador Palouš. Canada and the Czech Republic have for many years now collaborated in the promotion of ideals and programmes in the field of what we call Human Security. This involves of course, the fight against landmines, children's involvement in armed conflicts and the trafficking of small arms. I take this opportunity to salute the Czech Government's support to an important NATO funded project to fight that calamity in Albania. The Czech Republic was the first country in the region to offer financial support for this Canadian initiative and many EU countries are now following suit. I would like to express here publicly Canada's sincere thanks to your country for this invaluable support to international Human Security.

The United States, Canada, Mexico and Europe are now fully engaged in the global economy. This not only creates additional links, but it makes them absolutely mandatory. These links are not only built on intergovernmental exchanges but also on person to person contacts. NGOs such as yours play in this regard a very important role.

This global village, as Canadian Marshall McLuhan labelled it decades ago, is an invaluable opportunity to further strengthen democracy and freedom, values which should never be taken for granted. In this regard, North American and Europe play a key role and our individual countries all have a role to play, no matter their size or power.

Extensive contacts with Europe will ensure that Canada remains a strong and dynamic mosaic. We Canadians have a unique asset in our multicultural society. We are building a society that takes the best in the countries where we come from. Europe, and this part of Europe in particular, has always played an important role in this regard. That is why I believe we should all continue to encourage exchanges at all levels.

The scope of themes of your congress is truly impressive. I wish you a successful and enriching congress. "Zprávy SVU", 5/2002.

Asi 30 účastníků Kongresu SVU v Plzni si objednalo autobusový výlet do Karlových Varů a Mariánských Lázní. Jiní se jeli podívat na několik hradů a zámků. Skupina na fotografii měla výbornou průvodkyni /byla to studentka plzeňské university/. Když se objevil zámek Bečov n. Teplou, zmínila se, že je tam relikviář sv. Maura, po korunovačních klenotech druhá nejvzácnější památka v ČR. Na zastávku nebyl čas, protože v Chebském dvoře v K. Varech čekal oběd. Mluvil se tam hlavně německy. Cestou na Stříbro turisté zahlédli obří plevel zvaný bolševník, dosahující velikosti malých stromků, který se prý dá zničit jen dynamitem. Nejohotněnější exempláře rostou kolem obce Prameny a místní starosta inž. V. Brenner asi povolá na pomoc armádní pyrotechniky..

Kanadské Listy

INDEPENDENT PUBLICATION
IN CZECH LANGUAGE.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.
Secretary of the Editorial Board:
Jana Janečková-Bayerová.
Tel./905/ 278-4116.
E-mail: mirko388@attcanada.ca

*Články, objednávky inserátů, opravy
adres a předplatné lze poslat na:*
"Kanadské Listy", 388 Atwater Ave.,
Mississauga, Ont. L5G 2A3, Kanada.

List vychází 6x za rok.

Předplatné na 1 rok:

Kanada ...	\$ 19:00
záměří, jako tiskopis ...	\$ 24:00
USA, letecky ...	\$ 28:00
záměří, letecky ...	\$ 34:00

Sdělení čtenářům v České Republice:
Min.předplatné ve výši 100 Kč lze
poslat na: PAVEL SVOBODA.
Na Vyhlídce 175,252 63 Roztoky u Prahy.

JEDNOU VĚTOU S příchodem podzimu se rozběhla činnost odbočky ČSSK ve Winnipegu, Man. Pořádá sbírku na pomoc vodou postižené vesnici Zálezlice u Mělníka. Bulletin "Pramen" č.3/2002 měl 16 stran. Řídící redaktorkou je Eva Sailerová. -- Při příležitosti 60.výročí založení zboru sv. Pavla, Slovenskej evang.církvi v č. 1424 Davenport Rd. v Torontě sú Slavnostne Služby Božie v nedeľu 3.novembra o 10/45 a.m. Po nich sa bude konať Slavnostný banket. Cena obeda \$20. Prihlášky na č./416/ 658-9793. -- Jerry Skála daroval do našeho archívu vzácnu knihu "The Mitrokhin Archive"/The KGB in Europe and the West/, 996 stran. Jsou tam zajímavé zmínky o I.Gouzenkovi a A.Dubčekom. Náhrobní kámen I. Gouzenka-Krysaka se nachází na hřbitově Springcreek, 1390 Clarkson Rd.N., Mississauga. Sekce R-59, 11.řada od rozcestí. -- V Torontě zemřela pí Irena Ungarová, 86. V letech 1965-1966 pracovala jako úřednice na kan.konsulátu ve Vídni a až do r.1973 byla v Torontě v kanceláři fed.ministerstva imigrace a poznala mnohé naše posrpnové. -- Český ministr průmyslu a obchodu Jiří Rusnok bude v Kanadě od 3.do 8.11.02. Na Queen St.W., v Torontě měl úspěšnou vý- robu razítek poučnorový exulant Josef Jíleček z Prahy. Už je také na Pravdě Boží..

ZĚ ŽIVOTA KRAJANŮ

Hrabě Charles Parisch odešel ze

Žamberka v r.1949 a dostal se do Kanady s manželkou a šesti dětmi. V 90. letech se na panství vrátil nejstarší syn Jan. Bude brzy slavit své 80.narozeniny. -- Otec Bohuslav Janíček, S.J., zemřel v Montreálu 7.9.02 ve věku 83 let. Je pochován v Guelphu, Ont. -- L.D. projevil zájem o originální partituru Vejvodovy polky "Škoda lásky". -- Slovenský krajan John Popp ze v Mississauze dožil rovné stovky. Přistěhoval se do Manitoby v r. 1928, kde farmařil. -- Dr.M.Skála se pokouší zjistit, zda byl velkou vodou v Karlíně postižen býv. předseda soc.dem.strany Rudolf Battěk. -- Z Kuby se na papeže Jana Pavla II. přišlo podívat 200 mladých lidí. Dvacet z nich požádalo v Torontě o asyl. -- V Německu byl zatčen ruský mafián s kanadským pasem. Pašoval do Iráku zbraně všeho druhu, včetně vrtulníků. -- Kanadsko-slovenské divadlo "DOLINA" dává zač. listopadu hru R.Cooneho "1 + 1 = 3". Pohostinský vystoupí slovenský herec F.Výrostko. Reservace: /416/ 359-9866. Místo: J.Workman Auditorium, 1001 Queen St.W., Toronto. -- Duchovním správcem našich v Montreálu se stal P.Petr Stejskal. Narodil se v Ostravě 26.7.68, knězem se stal v r.1992. Působil mj.v Pardubicích. -- Nedávno zemřelá paní Dana Varmužová se narodila r.1924 v Bystřici v Hostýnských horách. -- V Torontě zemřela také pí Růžena Sabolová, nar.1931 v Dolním Kubíně na Slovensku. -- Stále se hledá Jiří Beneš, asi 75, syn kožešníka z Prahy. Měl v Torontě květinářství. Hledá ho jeho dcera Rava, 75, 16 Želatovice, ČR. -- Keramička M.Vašíčková z Třeštiny u Šumperka je na stáži ve Vancouveru. Je proslulá svými keramickými betlémy. -- Major J.Kasanda má novou adresu: 848 Melwood Ave., Ottawa, Ont. K2A 3C3. Tel./613/ 761-6303. -- V Torontě měl úspěch český pěvecký sbor "Severáček". -- Ve Vancouveru byla promována doktorkou medicíny Hana Mašatová, původem z K.Varů. -- Becherovku, moravské slivovice a vodky dováží firma Menodem Ltd., v Calgary. Tel./403/255-1801. -- Terry Beitner z Dept.of Justice Canada's War Crimes Unit, tel/613: 954-2351 vyšetřuje zločiny proti lidskosti. Letos byly zařazeny 42 osoby. -- Obězní lidé jsou v Kanadě zařazeni do kategorie tělesně postižených a tvrdě vyžadují právo na zvláštní zacházení. Kanadský dopravní řád připravuje nařízení leteckým společnostem, že pokud cestující prokáže, že k vůli věze a rozměrům je mu cestování na jednom sedadle nepříjemné, má nárok na 2 sedadla bez jakéhokoliv příplatku za druhé místo. -- Květa Veselá s manželem Honzou /z Ottavy/ byli nadšení plážemi v okolí Sarasoty na Floridě. -- Kanadská fed.vláda zatím odmítá přistoupit k Haagské úmluvě ve věci ověřování dokladů /tzv.apostilní doložka/. Důvodem je komplikovanost její implementace v kanadské praxi. /Vláda na N.Zélandě tento problém hravě zvládla. -- Torontský F.Klineš se zmínil, že pracoval pro firmu Baťa v Batatubě v Brazílii. Stále vede seminory. -- Jiří Kořistka nás opravil: rektorem Masarykovy university v Exilu v r.1948 byl prof.V.Brdlík z pražské vys.školy zemědělské. -- Torontská odbočka ČSSK má adresu: 740 Spadina Ave., Toronto, Ont. M5S 2J2. Tam se mohou hlásit noví členové, včetně seniorů. Doporučujem!

Co chybělo Benešovi

Roman Pešta

J sme svědky rostoucí kritiky válečné a poválečné politiky prezidenta Edvarda Beneše. Je však zaměřena výhradně proti jeho programu odsunu našich Němců. Zapomíná se při tom, že to byla právě německá politika 20. století, která umožnila svou přímou podporou Lenina vítězství bolševiků v Rusku a v dalším kole pak rozpoutání 2. světové války zapříčinila expanzi bolševismu po Evropě. Hledání souvislosti mezi odsunem Němců a vítězstvím komunismu u nás, jak je předvádí například Emanuel Mandler, proto postrádá jakoukoli historickou logiku i mravní opodstatnění. Zanedbatelná není ani zkušenost z bývalého východního Německa, kde tamní obyvatelstvo propadlo myšlenkám socialismu více, než tomu bylo v ostatních středoevropských totalitách, a prokázalo tak tradiční náklonnost ke kolektivistické ideologii. A potvrzuje ji dodnes složením svých zemských sněmů. Národnostní složení 2. odboje jasně ukázalo, že většina národů našla v 1. republice domov, za který stálo bojovat. Kromě Čechů to platí v první řadě o Rusinech a Židech, ale také o Slovácích či Romech. Jestliže myšlenka čech-

vakismu neobstála, pak to bylo především proto, že nepřipravené obyvatelstvo nestačilo za krátkých dvacet let pochopit vizi politického národa, jak ji - po vzoru Švýcarska - chápal Tomáš Garrigue Masaryk. A také proto, že v sobě nenašla místo pro další národy (Rusiny, Lužické Srby), čímž vznikl prostor pro negativní působení dualismu.

Vydali jsme Rusiny, kteří s námi bojovali za obnovu republiky, Stalinovi, nedokázali jsme se zastat Lužických Srbů.

Můžeme dokonce vyslovit hypotézu, že odpor ke švýcarskému modelu se projevuje dodnes v odmítání přímé demokracie většinou zákonodárců. Lze jej hodnotit i jako odmítnutí Masarykova odkazu. Dualismus komplikuje demokratickou volbu a rozhodování, to víme z vlastní zkušenosti. O to víc jsme povinni vidět hloubku našeho selhání. Stali jsme se obětí mnichovské zrady, místo mravního odhodlání jsme však o několik let později stejně hanebně zradili.

Přesněji řečeno, prezident Beneš, kterému chyběl Masarykův mravní rozměr, nenašel odvahu postavit se hrubému narušení naší územní celistvosti a suverenity a vzdorovat všemi mírovými prostředky anexi Podkarpatského Rusínska (Rusínsko bylo označení, které předpokládal Masaryk při vzniku republiky). Vydali jsme Rusiny, kteří s námi za obnovu republiky bojovali. Stalinovu chancu bez známky většího odporu, stejně jako jsme se nedokázali zastat a možná ujmout Lužických Srbů, kteří po válce tolik žádali obnovu společné státnosti a měli k tomu zřejmě poslední historickou příležitost.

Zkrátka jsme hluboce selhali, nedokázali jsme naplnit Masarykův mravní odkaz a požadavek v politice. Nestali jsme se druhým Finskem či Jugoslavií, nepostavili jsme se Stalinově zlovůli. Beneš selhal na sklonku života mravně, nedokázal využít rusínské otázky k vyvedení národa z prosovětské euforie a ke zkompromitování komunismu. Tím přivodil vítězství komunismu, nikoli odsunem Němců. Prostor pro sebekritiku leží tedy na opačné straně, než se nám snaží mnozí namalovat.

Autor je ekonom a podnikatel

Dodatek k vedlejšímu obrázku: Růža Čech se narodil 9.2.1918 poblíž Znojma. Zemřel 7.10.02. -- V Montreálu zemřel obětavý sokolský pracovník Jaroslav Král, 18.5.1925-1.7.2002. -- Šéfredaktorkou "Věstníku čs.spolků v Montreálu" je Alena Martinů. -- CN věz v Torontě navštíví za rok 2 miliony lidí. -- Social Security Agreement mezi Kanadou a ČR stále není v platnosti, ač inkoust na podpisech už uschl. -- Senátor F.Mezihorák přijel do Kanady na diplomatický pas a s vizem. I tak se stal podle vlastních slov obětí byrokratické úřední mašinérie. -- Posrpnový Jan Merta je expert experimentální psychologie. Jeho hlavním zájmem je mimosmyslové vnímání. Navíc je oficiálním kanadským inspektorem pro potápění. -- Olga Kořichová skončila svou funkci na gen.konsulátu ČR v Montreálu. Byla mezi krajany oblíbená. -- Kanada a ČR podepsaly smlouvu, která zneumožňuje dvojí zdanění. -- Znamý kanadský výtvarník Zdeněk Kočub prohlásil: "Za všechno, co je mně dobrého, vděčím Valašsku". Je odborník na obrazy v pohybu a pochází ze Vsetína. -- Kan. občan F.Navrátil zkoumá v Praze 7 vztahy ne-ton Ave. Nyní došla mocí se známky v oční duhovce. Tento obor se nazývá iridologie. Za 3 roky měl 10.000 lidí. Je občanem ČR, Austrálie a Kanady. Žil i v BC.

Koncem padesátých let byl uznávaným mistrem kuchařského cechu v Torontě Rudolf Čech. Na snímku z listopadu 1959 je se svou "pravou rukou" a manželkou Mildou v klubovní restauraci fotbalového klubu Sparta Toronto, na Ossington Ave. Nyní došla zpráva, že Rudolf Čech zemřel ve věku 84 let v Tillsonburku, Ont.

Z České republiky a Slovenska

TV2 vysílala reportáž o Daliboru Valouškovi z jižní Moravy. Pracoval za studené války pro KGB jako nelegál v Německu, v Kanadě a USA. Když dosáhl hodnosti plukovníka, zatkla ho am.FBI. --Jiný program: "Vzestup a pád Rudolfa Baráka". Byl od r.1953 ministrem vnitra a nařídil únos dvaceti osob z Rakouska, včetně B.Laušmana. -- Po té, co se M.Janeček, vydavatel t.l., angažoval v poslední volební kampani v České republice pro kandidá-

ty České sociální demokracie v Praze-západ, dostal 29.8.02 dopis tohoto znění: "Vážený příteli! Jméno svým i ostatních poslanců ČSSD zvolených ve volbách do PS PČR Stanislava Grosse, Miloše Kužvarta, Libora Roučka, Josefa Řiháka, Jiřího Třešňáka, Jarmily Boháčkové a Anny Čurkové Vám děkuji za Vaše nasazení ve volební kampani, která vyvrcholila dosažením výborného volebního výsledku středočeské sociální demokracie. Tento výsledek je úspěchem i v krajské soutěži ČSSD, kde střední Čechy získaly jedno z čelných míst v rámci celé republiky". Podepsán Ing. Milan Urban, Předseda Stř.kraje, Krajský výkonný výbor, ČSSD. Přiznání: M.Janeček si Prahu-západ rozšířil i o východní Čechy, kraj kolem Rokycan a Plzně a během setkání s důchodci i mladými lidmi zdůrazňoval nutnost, aby lidé k volebním urnám šli a zvolili špidlovu soc. dem. stranu, která jasně prohlásila, že nebude s komunisty spolupracovat. --Předseda zahr. výboru parlamentu Jiří Karas označil opakování voleb za "riskantní operaci pacienta, jemuž by stačily obyčejné kapky proti kašli." Navrhl, aby se vyřešilo napřed mnohoobročníctví Jana Kavana. --Prof. Vladimír Krajina byl poctěn deskou v areálu Botanické zahrady v Praze. Odhalila ji velvyslankyně Kanady Margaret Huberová. Vladimír Krajina /1905-1993/ byl botanik, ekolog a politik. --Konečně byla uzavřena mezinárodní smlouva mezi Českou republikou a Vatikánem. Vytvořila podmínky pro oboustranně prospěšnou spolupráci. --5.9.2002 zemřela pěvkyně Ivana Mixová, dlouholetá sólistka Národního divadla. --Stanice Rádio Svobodná Evropa se odmlčela. Americký Kongres rozhodl, že peníze půjdou na rozhlasové vysílání do Afganistánu, do Iráku, Iránu a pod. --XIV. Vsesokolský slet bude na Rosického stadionu od 26.6. do 10.7.2006.

8.6.2002 se v Pardubicích pod záštitou města a Společnosti přátel Kunětické hory konala celostátní soutěž mažoretek, ve věku od 6ti do 14ti let. Asi 20 souborů se předvedlo na hlavní třídě města, před Zelenou bránou. Vydavatel t.l. měl příležitost zastupovat primátora města p. Střítežského i během soutěží na novém zimním stadionu. V tuhé soutěži byl nejlepším team z Dačic u Telče, na obrázku. Za scénou obětavě pracovali manželé Šinkovi. Odměnou pro vydavatele t.l. a jeho paní byla cesta výletním parníkem "Arnošt z Pardubic" z Pardubic do Břež u Přelouče a zpět. Byl to zajímavý den..

Na svět se klube projekt obnovy Velkomoravské říše

Petr Zpěvák

Uherské Hradiště • S myšlenkou obnovy Velkomoravské říše, která má být propojením seriálních vzdělávacích témat se současnou ekonomikou a prvky humoru a zabavy, si ředitel nadačního fondu Agentura pro rozvoj turistiky na Bačově kanálu Ivo Ondračka a archeolog Luděk Galuška pohrávají více než dva roky. Ve čtvrtek s ní v uherskohradištské Redutě poprvé seznámili zástupce z oblasti kulturního a společenského života. Jednalo se o první neformální jednání, které nám mělo ukázat, zda má náš zájem vůbec smysl a nějakou naději na úspěch," uvedl otec projektu Ivo Ondračka.

Velkomoravská říše jako součást spojující se Evropy má být podle autorů projektem, který bude podporovat kulturní aktivity v regionu, jeho propagaci za účelem zvýšení cestovního ruchu a v neposlední řadě podpoří pro-

dej tradičních výrobků, úzce spjatých s tímto regionem. "V žádném případě nechceme jít cestou Valašského království, které se kvůli komerci dostalo do úplně jiné roviny," říká rezolutně Ondračka. "Ideovým cílem projektu je prezentace a propagace tradičního způsobu života, kultury a sociálního klimatu regionu, zvláště pak ve spojení s kulturními tradicemi Velkomoravské říše, a to formou pořádání různých kulturních, zábavních a vzdělávacích akcí," uvedl Ondračka.

V čele seskupení, které se má starat o funkčnost projektu, by měla podle původního návrhu stát rada starších. Projekt bude iniciován v rámci činnosti nadačního fondu Bačův kanál. "Hlavním problémem zůstane nalezení vhodného realizačního subjektu s dostatečnou invencí, afektuismem, empatií pro různé skupiny obyvatel a realistickým pohledem na věc," dodal Ondračka.

ZPĚVÁK P. 27/9/02

Politici si připomněli Dubčekovu smrt na D1

Osobnost někdejšího předsedy Federálního shromáždění a politika pražského jara Alexandra Dubčeka si včera připomněli čeští a slovenští levicoví politici. U pomníku na osmaosmdesátém kilometru dálnice D1 uctil jeho památku také předseda slovenských sociálních demokratů Peter Barath (na snímku). Dubček přišel o život na pověstném dálničním kilometru při nehodě před deseti lety. (ler)

4619/02

Important Message for Permanent Residents

Canada's Permanent Resident Card

What You Should Know

✦ **A New Permanent Resident Card:** A more secure and durable proof of residency card for permanent residents (landed immigrants) living in Canada is one feature of Canada's new *Immigration and Refugee Protection Act*. This tamper-resistant card replaces the paper document (IMM 1000) for travel purposes.

✦ **Who will need the new Permanent Resident Card:** "Permanent residents" are people who have applied and been accepted to live in Canada. Permanent residents travelling outside of Canada as of December 31, 2003 will need this card to re-enter Canada. Canadian citizens do not need a Permanent Resident Card, and will not be issued this Card.

✦ **Becoming Canadian:** Permanent residents who can become Canadian citizens are encouraged to apply for their citizenship.

✦ **When To Apply For Your Permanent Resident Card:** Applications are now available. They will be processed based on the year you became a permanent resident of Canada. Check the chart below to see in which month you should apply. For example, if your year of landing as a permanent resident was 1998, you should submit your application in May 2003. There is no need to apply earlier.

YEAR OF LANDING	WHEN TO SUBMIT YOUR APPLICATION
2002	October 15 to November 30, 2002
2001	December to February 2003
2000	March & April 2003
1996 - 1999	May 2003
1992 - 1995	June 2003
1988 - 1991	July 2003
1980 - 1987	August 2003
1973 - 1979	September 2003
Before 1973	ANYTIME after October 2002

For information or application kits:

1 800 255-4541
TTY / TDD: 1 888 576-8502
www.cic.gc.ca

Canada

O LETCÍCH

JEDEN ZE

STATEČNÝCH

Dne 11. prosince 2001 zemřel další z válečných veteránů RAF, genmjr. let. v. v. (Squadron Leader) Vlastimil Veselý, nositel britských řádů D.F.C. a A.F.C., francouzského válečného kříže, dvou čs. válečných křížů 1939, pěti medailí Za chrabrost a mnoha dalších spojeneckých vyznamenání.

Vlastimil Veselý se narodil 20. září 1913 v Holicích na Jičínsku a pro vojenskou kariéru se rozhodl ihned po ukončení reálného gymnázia. Nejprve ho čekala Vojenská akademie, následně pak letecká služba, během níž mimo jiné prodloužil i výcvik pro noční stíhače.

V květnu 1939 opustil poručík Veselý okupovanou republiku a přes Polsko se dostal do Francie, odkud ho služba v cizinecké legii zavedla až do Severní Afriky. Krátce po vypuknutí války byl přeřazen k letectvu, zůstal však v Africe a v březnu 1940 byl přidělen ke Groupe de Chase I/9. V řadách této jednotky si připsal své první pravděpodobné vítězství.

Po pádu Francie odplul do Velké Británie, kde se v hodnosti Pilot Officer (poručík) stal příslušníkem britského královského letectva RAF. Přiřazen mezi zakládající piloty 312. čs. stíhací peruti.

V únoru 1941 odešel na vlastní žádost k 96. britské noční stíhací peruti a stal se prvním čs. nočním stíhačem v řadách RAF. Dne 13.3.1941 byl jeho Defiant poškozen v leteckém souboji a on sám byl zraněn. Přesto se mu podařilo přistát na základně a po vyléčení pokračoval ve službě u jednotky. V srpnu 1941 byl převelen na Inspektorát čs. letectva do Londýna, odkud v prosinci 1941 odešel posílit čs. řady u další britské jednotky, 68. noční stíhací peruti. Tam byl 20.1.1942 již v hodnosti Squadron Leader (major) jmenován velitelem letky „B“, kterou v tu dobu tvořily výhradně čs. osádky. Během svého působení u 68. peruti si v kabině Beaufightera připsal na své konto 2 jisté sestřely plus 2 poškozené letouny.

Od února 1943 sloužil ve funkci čs. styčného důstojníka u 11. skupiny stíhacího letectva RAF, načež se v říjnu ještě jednou vrátil k 68. peruti, kde svou operační službu definitivně zakončil 12.1.1944. V první polovině roku 1944 působil ve funkci leteckého instruktora u Empire Central Flying School, v druhé polovině roku pak nastalo zakotvení ve výcvikovém oddělení Inspektorátu čs. letectva. V březnu 1945 opustil řady RAF a jako čs. letecký přídělennec odjel do Francie.

V roce 1946 se stal v hodnosti podplukovníka prvním velitelem 24. bombardovací pluku v Plzni. Po únorových událostech roku 1948 odešel v listopadu téhož roku společně s manželkou za hranice a znovu vstoupil do RAF, kde nadále aktivně létal. Převážně působil jako letecký instruktor. Po odchodu do výslužby v roce 1968 přesídlil do Austrálie, kde žil v Novém Jižním Walesu až do své smrti.

Dne 7.3.1992 byl Vlastimil Veselý rozkazem prezidenta republiky povýšen do hodnosti generálmajora letectva ve výslužbě.

L-K 2/02 Za KLN Pavel Vančata

K 60.výročí lidické tragedie přišla na návštěvu k sestře svého manžela Josefa Horáka paní W.M.Plocky. Paní Nešporová ji

uvítala, i když se po smrti Josefa Horáka v Anglii 18.1.

1949 znovu provdala. Jak je známo, z Lidic pocházeli

2 čs.letci, kteří sloužili v Anglii: Josef Horák a Josef

Stříbrný. Prvnímu se podařil odchod na západ v r.1948

"přes kopečky", až při druhém pokusu, ale Stříbrný zůstal do-

ma. Byli to jediní muži z Lidic, kteří válku přežili. Hned po ná-

vratu do Lidic, jim začalo pravé peklo. Byli už tehdy nenáviděni

čs.komunisty, kteří jim nedovolili, aby se s rodinami usadili v Li-

dicích v domcích, které byly postaveny pro přeživší lidické ženy.

Některé tyto ženy dokonce oba otevřeně obviňovaly, že lidický ma-

sakr zavinili. Kdyby jich nebylo, Němci by ani nevěděli, že nějaké

Lidice existují - tak se tvrdilo. Josef Stříbrný zemřel zcela opu-

štěn 27.11.1976 v jižních Čechách. --Ve Vancouveru, BC zemřel Jan

Čekal, 86, od 311.perute. Žil dlouhá léta v Montréálu. Narodil se

13.2.1915 v Častově u Pelhřimova. --Jan Rail z Náchoda napsal ú-

vodní kapitolu do knihy V. Formánka "Letci v zajetí". Týkala se

Saganu. Poslal nám zprávu, že v Anglii zemřel legendární S/L Des-

mond Plunkett, který vedl po válce vyšetřování zavražděných spoje-

neckých letců Gestapem. --Tom Doležal/Anglie/ přeložil do anglič-

tiny článek o újetu tří čs.Dakot v r.1950 do Erdingu. Článek z

pera dr.Miloše Vítka vyšel v "KL" v r.1983. --Richard Beith, 14

Middlecroft, Guilden Sutton, Chester, CH3 7HF, England, sbírá infor-

mace o letištích, na kterých za války působili čs.letci. Kdo mu po-

může? --Z podnětu Masarykovy Společnosti v Hradci Králové tam bude

stát pomník letcům W42. Návrh vypracoval místní sochař Hynek Blá-

ha. --F/Sgt. Josef Mikulec, RAF č.788314, nar.16.1.1916 v Racine, WI,

nedostal vál.náhradu a nebyl povýšen. Výmluva z MO z Prahy: někde

to uvázlo. --Býv.mechanik 310.Jan Štěrba oslavil v Uh.Hradišti

"90". Narodil se v Kunovicích. --Gen.Dr.F.Elston slíbil, že vdova

po lidickém J.Horákovi bude pozvána na všechny podniky Svazu let-

ců Svob.Československa v Anglii. Jednatel skupiny je genmjr.M.

Grofčík. --Z Jižní Afriky se ozval Josef Pařez /P.O.Box 1583, Port

Elizabeth, 6000-Rep. of South Africa/. Měl RAF č.788269, sloužil u 311., nar.

se 6.12.1921 v Litovicích /Praha Zá-

pad/. Je stále četařem v.v. --O Jiřím

Mikuleckém pojednává kniha "Štvancem

svědomí". Autorem byl Josef Havel. --

"NO" měl článek J.Dreboty k nedoži-

tým 80.narozeninám "Nebeského jezdce"

Richarda Husmana /4.9.1922-20.8.19-

87/. Psal pod pseudonymem Filip Ján-

ský. --Let.základna v Náměšti n.O.ne-

se jméno gen.A.Šišky. --Vynikající

článek o Josefu Kořenovi napsal Fr.

Srp, Kořen zemřel v Kanadě před rokem.

--Knižku "Mechanikem RCAF" /o čs.ka-

detovi, který zemřel v Kanadě v r.42/

napsal P.Vančata, Strašnická 14, 102

00 Praha 10. Stojí 5š. --Firma Turner

Publishers, P.O.Box 3101, Paducah, KY

42002-3101, USA, vydala objemnou kni-

hu "Silent Heroes". Pojednává o posád-

kách an.letadel, která byla za války

sestřelena nad ČSR. --Na 300 osob se

účastnilo slavnostního večera na po-

čest gen.por.F.Peřiny v Hotelu DUO

v Praze 9. Byl tam i V.Špidla a mi-

nistr obrany J.Tvrdek. --Vynikající

článek o gen.por.F.Fajtlvi vyšel

v "LN" 11.5. Měl název "Válka nezná

vyčítky svědomí ani lítost".

17.7.2002 zemřel v Torontě plk.

Milan Jakubec, který za války

sloužil u 311.čs.peruti RAF.

Narodil se 8.3.1922 u Mijavy.

Nejhroším údobím jeho života

bylo věznění ve španělském

internacním táboře Miranda.

Byl to slovenský evangelík a

horlivý národovec. V Kanadě

žil s manželkou Elenou od r.

1953. Svůj život zachytil ve

verších v knížce nazvané "Ver-

še 1936-2001", 150 stran.

Poblíž Zlatého pobřeží v Austrálii na jaře 2002: sešla se tam tato zajímavá skupina: zleva-paní Dana Batesová, roz. Brumarová, z Prostějova/, plk.Jaroslav Novák, za války zvaný "Tkaníčka", od 311.Sq., rodák z Nových Benátek, a válečný parašutista Karel Niemczyk, nar.15.12.1914, účastník operace CALCIUM. /Ten by měl dostat za vynikající herecký výkon ve filmu "Stínový vojáci" při nejmenším kopii OSKARA./ Protože se Dana narodila v r.1939, o statečných činech našich čs. letců z parašutistů se dověděla až v Austrálii. Setkala se také s gen.Vladimírem Nedvědem a má ke všem velkou úctu.

Válečný stíhač prožil mládí ve Velkém Březně

■ JAN DARSA

Velké Březno - Před dvěma lety, 26. října 1999, proběhlo v Litoměřicích poslední rozloučení s jedním ze slavných československých letců. Pietní akt doprovázela také čestná letka vzdušných sil České armády, jejíž dvě letadla proletěla nad shromážděním hostů pohřbu právě ve chvíli, kdy zněla státní hymna na počest generálmajora Františka Chábery. Čest památce svému spolubojovníkovi přišel vzdát i legendární pilot a hrdina generálmajor František Fajtl, nositel řady československých, francouzských a anglických vyznamenání. Odešel člověk, který nasazoval za 2. světové války svůj život a který se v nejtěžších chvílích našeho národa choval jako opravdový vlastenec. Sám k tomu řekl: "Ro-

diče, učitelé, všichni byli vlastenci. Že musíme za svoji vlast bojovat, že ji musíme osvobodit od Němců, bylo úplně samozřejmé."

Narodil se v roce 1912 v německém Lansbergu a už jako kluk posílhal po letadlech. Nejdříve se však František Chábera v roce 1929 vyučil ve Velkém Březně elektrikářem a pak si podal žádost na vojenskou správu, chtěl se stát pilotem. 1. října 1930 narukoval a poté v letech 1934 - 39 už byl zalétávajícím pilotem v Praze - Letňanech. V březnu 1939 obsadili Němci zbytek našeho území a František Chábera oslovil zpravodajský důstojník z ministerstva národní obrany. Cháberův otec byl ruský legionář, a možná i proto okamžitě reagoval na tuto výzvu vlasti. Přes Ostravu a Kamennou Lhotu se dostal do

Polska. Po dalších peripetiích nakonec bojoval ve francouzském letectvu a jeho letadlo bojovalo proti fašismu na nebi v Anglii, Sovětském svazu a na Slovensku. Říkal o tom: "Nikdo nebyl z hrdinu. Nevíte, co bude. Sedíte v kabině upnutí, připjatý padák, spustí motor - ale jak začne letadlo rolovat, jde strach dolů. Všechno se klepe a už se musíte točit, protože nevíte, z které strany začne útok. Jako stíhač jsem za války nalétal 1000 hodin. Nejhorší to bylo ve Francii - na jedno naše letadlo sedm i devět nepřátelských. Jistě jsem sestřelil pět letounů, další tři pravděpodobně."

Po druhé světové válce se vrátil do Letňan, kde byl v té době zřízen Vědecký letecký ústav. Ovšem v prosinci 1948 byl zatčen a obviněn z po-

kusu o útek do zahraničí. Pět let pobýval v Jáchymově, v Příbrami a na Borech dral perli s generálem Příkrylem, velitelem paradesantní brigády. Když se vrátil, pracoval ve Spolaně jako elektrikář. V kádrových materiálech měl poznámku, že nemá kladný vztah k socialistickému zřízení. Ve Spolaně zůstal až do důchodu. Po roce 1989 byl v rámci rehabilitace povýšen nejdříve na podplukovníka a potom nakonec v roce 1995 na Pražském hradě na generálmajora.

Když byl František Chábera pozván na slavnostní večeri s francouzským prezidentem a on uviděl jedno z jeho vyznamenání - francouzskou medaili Militaire - byl velice překvapen. Zvláště když se dověděl, jak mladý a v jak nízké hodnosti ji získal.

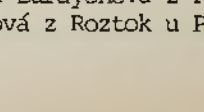
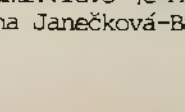
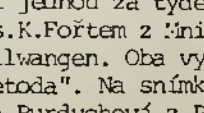
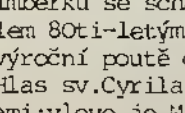
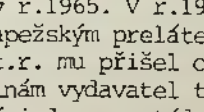
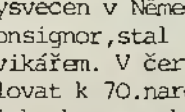
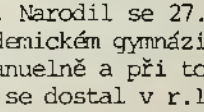
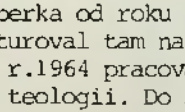
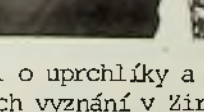
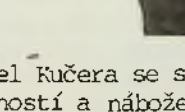
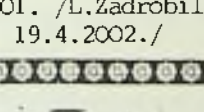
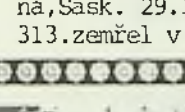
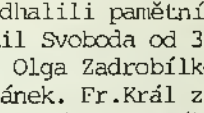
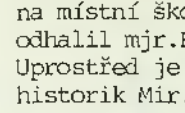
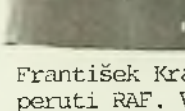
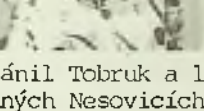
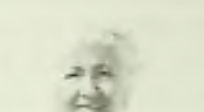
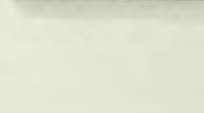
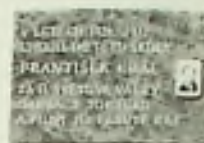
East Wretham, Anglie, leden 1942: zleva-paní Doubková, paní Horáková /manželka Josefa Horáka z Lidic/ a paní Jiroušková /žije v Plzni/. Manželé sloužili u 311.čs. bombardovací peruti v rámci RAF. Býv.paní Horáková přijela letos do Lidic a její adresa v Anglii je: Mrs.W.M.Plocky, 26, Frilford Dr., Swindon, Wiltshire, SN3 4JW, England.

O VOJÁCÍCH

OV ČSBS v Uh.Hradišti uspořádal v Modré výstavu dokumentů a fotografií k 60.výročí heydrichiády. Do 1.8. se na ni přišlo podívat 4.200 lidí. Vzácným hostem byl princ Skotska de iure Michael J. A.Steward, sedmý hrabě z Albany. Výstavu uspořádal plk.V. Maděra.--Ztratil se nám plk.Peter Haluška. Žil v Cicero, IL.--V Liberci zemřel 10.9.2002 plk.Josef Mládek. Bojoval na Středním východě, v sev.Africe a v záp.Evropě.--Eduard Pícka byl na vých.frontě pobočníkem V.Sachra. Měl v Hradci přednášku o tom, jak nedávno se synem gen.Sachra putoval po hřebenech Karpat,kde se v r.1944 tvrdě bojovalo.--Jan Beneš napsal článek o vyloštění Kanadánů u Dieppe v r. 1942.--Strastiplné věznění na Sibiři přežil Rusín D.Popjuk.Později se stal nejlepším hloubkovým průzkumníkem 4. ukrajinského frontu. Po válce byl hluboce zklamán, že ČSR postoupila býv.Podk.Rus Sovětům a usadil se v Čechách.--Zd.Filip napsal knížku "Cesty hrdinů", 132 stran. Tito muži mají tam svou kapitolu:F.Adámek,F.Bedřich,A.Drexler,K.Gedoš,K.Hlásný,J.Karel,A.Kouřil,V.Lehár,K.Lukas,B.Muzikant,J.Odstrčil,K.Prokeš,V.Přikryl,J.Ruprich,A.Valenta,H.Voráč,K.Wolf a R.Zdráhala.Celá řada fotografií nebyla dosud uveřejněna. Knížku lze objednat přiloženou bankovkou 85 na adrese:P.Ševčík,VEDUTA,Za Vodou 139,789 91 Štítý,Czech Rep.--Svůj život v podzemí za války popsal dramaticky Radomír Luža v knize "The Hitler Kiss"-A Memoir of the Czech Resistance, 285 stran. V r.1939 bylo autorovi 19 let.Kniha popisuje tragickou smrt jeho otce generála Vojtěcha Luži protektorátním četníkem v obci Hřiště na Českomoravské vysočině.--Česká vojenská rozvědka pronikla do Al-Kajdy. Agenti nebyli české národnosti.--Sovětským GULAGEM prošlo na 120.000 Čechů a 100.000 Slováků. Historik M.Borák studoval ruské archívy,ale cifry jsou stále jen přibližné.--GULAGEM prošel Ant.Chalupa od Opatovic. Byl propuštěn v lednu 1947 v chatrném zdravotním stavu. V rodném Chlebičově ho postavilo na nohy kozí mléko. Zůstal otitelem tohoto lahodného nápoje i dnes.--Z.Pipová vylíčila v "NO" v článku "Život a cesta" dramatický život PhDr.Adolfa Ulricha /4.6.1909-6.7.2002/, který pocházel z Nové Paky. Byl v Čs.zahr.armádě na západě,měl hodnost plk. Jinak byl delší čas biskupem Jednoty bratrské. Působil v Holešově.--K 58.výročí SNP prohlásila předsedkyně ČSBS A.Dvořáková "Do konce života budeme Čechoslováky".Oslava se konala 27.8. Na Valech MO v Dejvicích. Významný projev měla také náměstkyně ministra obrany Jaroslava Přibyllová.--Dědeček Vojty Levína /Anglie/ byl jedním ze zakladatelů České sociální demokracie. /Vojta je však nadstranický/.--Naši veteráni v Anglii plánují účast na oslavě vyhlášení Čs.republiky v r.1918. Bude na české ambasádě v Londýně 29.10.--Plk.Milan Pícka,syn Heliodora,dostal od prez.V.Havla Medaili Za zásluhy. Uvědomil ho o tom Ivo Nathé.--Český svaz bojovníků za svobodu-Sdružení domácího odboje a partyzánů ČR /M.Grús,S.Klaban/ ostře protestoval u ministra obrany, že 1.mechanizované divizi v Brně byl propůjčen název "Albrechta z Valdštejna". Podle mluvčích Svazu to byl hrabivý a bezcharakterní feudál.I E.Denis ho zařadil do kategorie hrobařů české státnosti a samostatnosti. Jinak zajímavý je také fakt,že nacistická vojska SS měla divizi "Wallenstein".Svaz protestoval také,že na sudeto-něm.dnech v Norimberku celebrou mši olomoucký arcibiskup J.Graubner, předseda České biskupské konference. /23 útvarů Armády ČR mají historické názvy související s husitskými tradicemi,národním obrozením i s I. a II.odbojem./--Jan Bunč se dožil v Kobylí "100". Holduje červenému vínu /jednou denně/ a čokoládovým bonbonům.--Vyšla kniha Zdeny Mašínové a Rudolfa Martina "Čtyři české osudy-tragický úděl rodiny Mašínovy".

Slivice u Příbrami, 11.5.2002: z podnětu ředitele Okresního Muzea dr.J.Velfla se tam konala rekonstrukce poslední bitvy Druhé světové války. Přišlo se na to podívat přes 15.000 lidí. Byl mezi nimi i náčelník gen.štabu Armády ČR,gen.Jiří Šedivý,na obrázku první vpravo. Dr.J.Velfl je první vlevo.

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRAŇÍ

Podle švýcarského listu "Neue Zürcher Zeitung" v hlavní kanceláři Cizinecké Policie v Praze nikdo neovládá jediný cizí jazyk" a vystavení dlouhodobého víza může trvat až 120 dní. Krajský "Zpravodaj" o tom přinesl článek pod nadpisem "Česká byrokracie-kafkárna jako za Rakouska".--Cyril Svoboda,předseda Křesťanské a demokratické Unie-čs.strany lidové, navštívil předáky rakouské lidové strany a ocenil jejich negativní postoj k petici rakouských pravicových kruhů proti Temelínu. Ve Vídni se sešel s jedním předním švýcarským novinářem, který se ho dotázal, proč se tak málo v České republice dělá proti korupci. Český zahraniční ministr odpověděl: "Mám pro Vás dobrou zprávu. Já korupční nejsem". Svoboda má 4 děti a manželka je lékařkou Thomayerovy nemocnice v Krči.--Za obsah krajského "Věstníku" v Rakousku zodpovídá Petr Gregory.--Náchodské gymnázium oslavilo 100.výročí založení. Jedním z absolventů byl Jan Jirásek, který se s rodinou po srpnu 68 usadil v Austrálii. Narodil se 15.8.1926 v Hronově.V Sydney byl obětavým Sokolem. Ranní rozvíčku tradičně měl při rozběhu dne na Bondi Beach a skončil ji plaváním v moři. Srdeční záchvat ho skolil 24.12.1998.--Nejznámějším Čechem v Řecku je malíř Karel Čížek. Narodil se z českých rodičů v Itálii, do školy chodil na Volyni,ale studium farmacie skončil v Thessalonice v Řecku.--V 60.letech byl v Brazílii populární prezident J.Kubitschek. Jeho předkové žili v obci Kolný u Třeboně. Do čela Brazílie se dostal jako kandidát sociálně demokratické strany. Zahynul 22.srpna 1976 při autohavárii na dálnici mezi Sao Paulem a Rio de Janeirem.--Karel Gott s Helenou Vondráčkovou měli úspěch během Gala koncertu ve Sjezdovém sálu moskevského Kremle.Část výtěžku připadla na obnovu pražských kulturních památek poničených povodní.--Když se Max Weiss přihlásil v r.1940 do anglické armády,změnil jméno na Max White. Příští rok mu bude 90, ale i po mnoha letech v cizině stále mluví jadrnou hanáčtinou. Narodil se v Lošticích u Mohelnice.--Historii Sokola Londýn napsala A.Faltusová.

P.Pavel Kučera se staral o uprchlíky a běžence všech národností a náboženských vyznání v Zirndorfu poblíž Norimberka od roku 1967. Narodil se 27.5.1932 v Praze,maturoval tam na Akademickém gymnáziu v r.1951. Až do r.1964 pracoval manuálně a při tom tajně studoval teologii. Do Říma se dostal v r.1964,na kněze byl vysvěcen v Německu v r.1965. V r.1987 dostal titul Monsignor,stal se papežským prelátem a biskupským vikářem. V červnu t.r. mu přišel opožděně po gratulovat k 70.narozeninám vydavatel t.l. Krajané v Norimberku se scházejí jednou za týden. Se svým přítelem 80ti-letým Mons.K.Fořtem z Mnichova organizuje výroční poutě do Ellwangen. Oba vydávají bulletin "Hlas sv.Cyrila a Metoda". Na snímku je s dvěma ovečkami:vlevo je Milada Burdychová z Přelouče,vpravo Jana Janečková-Bayerová z Rožtok u Prahy.

O PARAŠUTISTECH

Přes občasné zdravotní potíže se 90ti-letý generál-major Antonín Petrák, MC CBE, vypravil do Skotska, aby na TRAIGH farmě Skotsku pomohl odhalit pamětní desku. Připomíná, že tam byli cvičeni čs. parašutisté, včetně Gabčíka a Kubiše. Gen. Petrák je na snímku čtvrtý zleva a po jeho levici je jeho válečný velitel Dennis Nicholson a vedle něho Jack Shaw-Stewart. Vedle britského vojenského attaché plk. N. Southwarda se oba zasloužili, aby deska byla ve válečném středisku Czechoslovak Special Operations. Ve svém projevu, který otiskneme v příštím čísle "KL", gen. Petrák poděkoval také SOE Centrále v Londýně, že na desce mohlo být motto "Spirit of Resistance". Zmínil se také, že od července 1941 bylo na dříve opuštěných farmách Garramore a Camusdarach vycvičeno přes 200 parašutistů určených pro seskok na území okupovaného Československa. Ceremonie se účastnil také přední skotský pastor Rev. J. Lamb /v černém taláru/, jakož i vojenský attaché ČR v Londýně plk. Zuna a slovenský attaché plk. Prochyra.

Markéta Galátová nám umožnila nahlédnout do své diplomové práce "Čs. parašutisté ze Západu za II. světové války a po ní".

Předložila ji a obhájila 27.5. 2002 na Pedagogické fakultě Masarykovy university v Brně. Práci označil Doc. PhDr. J. Vaculík za výbornou a nominoval ji na letošní Cenu ministra obrany. Svazek má 92

stran a zahrnuje válečné i poválečné osudy 104 čs. a tří německých parašutistů. Autorka nám dovolila, abychom zapůjčili texty čs. válečným parašutistům, dosud žijícím na severoam. kontinentu. /Zatím přicházejí na mysl jen 2: Jaroslav Šperl a Robert Matula./ -- Podle poznámek komisaře Gestapa Pannwitze, Karel Čurda už během prvního výslechu prozradil rodinu Moravcovu a jejich mladý syn Aťa dal Němcům adresu kostela v Res-slovce. -- Hlavní vinu na tragedii lidické měl gestapák H. Böme. Pannwitz se pokoušel masakru v Lidicích zabránit, protože věděl, že nemají žádnou souvislost s atentátem. -- Jaroslav Klemes a R. Pernický dostali od ministra obrany záslužný kříž I. stupně. Také Rudolf Krzák a Čestmír Šikola nevyšli na prázdno. -- 2.5.2002 odešel na věčnost válečný pomocník záp. parašutistů a odbojářů Ladislav Korábek-MONITOREK, 99. Žil v Hradišti u Nasavrk. -- Para výcvik ve Skotsku měl také por. Sáša Do-man. Měl být vysazen na Slovensku. Místo toho se dostal do pekla na Dukle. Po válce byl čs. voj. attaché v Londýně. Jeho vdova Arilsa, býv. skotská hraběnka, žije ve Zvolene. Vychovali dva krásné slovenské muže. -- 90. narozeniny oslavila v Bystřici p. Hostýnem B. Zicháčková, pomocnice paraskupiny Clay-Eva. -- Pamětní deska této skupině je také

O skautech

V Bratislavě žije ing. Juraj Merta, který byl v 50. letech v tajném vedení skautů. Byl komunisty vězněn 5 let. Je to přítel Vlada Balejky /29414 Bayend Dr., Rancho Palos Verdes, CA. 90732, USA/. Vlado založil v 50. letech v Austrálii silný čs. oddíl, s pomocí br. J. Jelínka. Byli registrováni jako součást australské skautské asociace a měli označení "3rd Group-Dullich Hill". Vedle československé vztyčovali na táborech australskou vlajku. -- Na 9. Slovensko-český potlach se na Slovensku sešlo na 1.000 trampů, většinou býv. skautů. Raport nám poslal Zdeněk Vašíček. -- I. Moravsko-slezské Jamboree bylo 6.-8. září 02. V průvodu ulicemi Ostravy šlo na 2.000 skautů a skautek. Vešel jim J. T. STOPAŘ. Na čestné tribuně byl B. Polák-BIMBO z Krnova. -- Na zahradě při zákl. škole Milénova na Lesné /Brno/ si skauti postavili s vládní podporou srub. Má 4 klubovny a "společenskou" místnost. -- Co byla zkratka POJ? Pionýrské oddíly Junáka v polovině r. 1949. Pak přišel úplný zákaz slova "junák". -- Jakékoliv materiály o R. Plajnerovi-TÁTOVI přijme s radostí il. Chupík-BÍLÝ LOS, Anenská 689, P.O. Box 48, 738 02 Frýdek-Místek, ČR. --

Pavel Trantina-GOBLIN pochází z Č. Budějovic. -- Z. Pecha je rádcem Jihomoravské družiny SO. Sešla se 7.9.2002. -- 1.200 vodáků z celého světa se má sejít na Labi u Břehů v červnu 2003. Setkání má název NAVIGANUS 2003. Za scénou horlivě pracuje nestor vodáků ČR, Jiří Hold. -- Smutné: Iva Macková se rozhodla, že si nepřeje být členkou Junáka. Nelíbí se jí hospodaření dnešního vedení. -- K. Kukal-COOKIE z Bernu přispěl do č. 3/02 "Skautských Listů", shrnul duch. péči ex. skautů v Evropě.

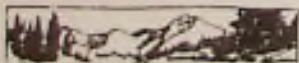
The ceremony included the poem below, which was used by heroine Violette Szabo as a key to her personal code. It was written by Leo Marks, SOE Head of Coding, and has been read out on various occasions, in particular at the unveiling of the monument to SOE victims at the site of Ravensbruck Concentration Camp, where Violette was executed.

The life that I have is all that I have
And the life that I have is yours
The love that I have of the life that I have
Is yours and yours and yours.

A sleep I shall have, a rest I shall have
Yet death will be but a pause
For the peace of my years in the long green grass
Will be yours and yours and yours

NAŠI V USA

Upozorňujeme naše čtenáře v USA /i všude jinde ve světě/, že slavná česká přenosná pečicí mísa zv. REMOSKA, obsah: 4 litry, bude k dostání na adrese: Pavel Zeman, InterTrade Avenue Inc., 319 Dunlop St. W., Whitby, Ont. L1N 1T9, Canada. Pokud máte zájem, pošlete předběžnou objednávku. -- Z Kalifornie se ozvali Irena a Miloš Halouzko. -- Dr. Jana Kmentu v Ann Arbor, MI šokovaly zprávy o záplavách podél žel. trati z Prahy do Kralup. Dobře ten úsek zná. -- Dr. Josef Svoboda /Lincoln, NE/ ztratil loni manželku a dosud se z toho nevzpamatoval. -- Jiřina Fuchsová se v LA odmítla účastnit jakýchkoliv sbírek na pomoc obětem povodní v ČR. Odůvodnila to tím, že v r. 97 poslali krajané z Kalifornie na Moravu na 100.000 dolarů a nikdo jím ani slůvkem nepoděkoval; ani se nedo-věděli, co se s penězi stalo. -- Mezi oběťmi 11.9. v New Yorku byli: Alena Sešínová, 57 a Lukáš Rambousek, 27, vnuk mukul a chodce 50. let Otakara Rambouska. Lukášova firma ztratila 658 zaměstnanců. Alena a Lukáš se levky nesetkali. -- Pašeráci levných prac. sil v USA z ČR, bratři Klementové, dostali každý 10 měsíců vězení, budou vyhoštěni a nemohou se do USA nikdy vrátit. -- Moravský Den v Chicagu se konal 22.9., byl v pořadí už šedesátý třetí. Přilákal 10.000 lidí.

Old West Stamp Shop

Established 1953

COMPLETE LINE OF PHILATELIC SUPPLIES

TONY & CECIL CIKKA

ROOM 233 UNIVERSITY BLDG (303) 629-5181
910 16TH STREET DENVER COLORADO 80202

Měsíčník moravského humoru

"TRNKY-BRANKY", Box 55

763 12 Vizovice, ČR.

US\$10 za rok..

Dnešní hrobka Janečková rodu v Cedar Bluffs, Nebraska. Blízko je Město chlapců /Boys Town/, kde jsou dnes i osiřelé dívky. Hřbitov je uprostřed obilní komory státu. Snímek byl vzat koncem října 2001, takže pole jsou prázdná. Druhý kámen zprava patří zakladateli rodu Janečků v Nebrasce, který dnes čítá na 120 jednotlivců. Ludvík se narodil v Kladině u Sezemice v r. 1882 a zemřel v Omaha v r. 1953. Ve dvou manželstvích měl 7 dětí. Vrtal pumpy pro farmáře kolem; vodu vždy našel.

Přednáška Mirka Janečka během 21.Světové-
ho Kongresu Československé společnosti
pro vědy a umění - SVU v Plzni v červnu
2002:

Integrace našich v Torontě 1966 – 1971

Když přišli na Západ naši tzv. posprnoví, Kanada je přijala po tutelech bez jakýchkoli formalit a umožnila jim započítat si kořalku v nové zemi po celý jeden rok za podmínek jim neobvyklých příznivých. Bylo to bez pochyby na základě výrazného přínosu Kanadě našich krajanů, kteří přišli před 2. světovou válkou a předcházeli tzv. pounorové vlny. Integrace našich v oblasti Toronta byla navíc usnadněna do značné míry tím, že ve službách kanadské federální vlády a specificky v oddělení pro integraci nově přichozích byl činný pounorový exulant Mirko Janeček, narozený 21. ledna 1927 v Bratislavě.

Jana Janečková - Bayerová

Do Kanady se přistěhovalo v letech 1946 až 1970 celkem 39 394 osob českého nebo slovenského původu k stálému pobytu, z toho asi jedna třetina přišla po sovětské okupaci Československa v srpnu 1968. Ti, kteří přišli po únoru – a ovšem všichni, kteří se přistěhovali před 2. světovou válkou –, před svým příchodem do Kanady o této zemi věděli pramálo, většinou vůbec nic. Poznávání zvláštností této velké země osobními tvrdými zkušenostmi, často se zbytečnými obětmi. Mnozí dodnes říkají, že jim po řadu prvních měsíců Kanada připadala jako velký bazén, do kterého musel každý nově přichozí skočit, ať uměl plavat či neuměl, aniž znal hloubku. Když už v té vodě byl, tak se všelijak pokoušel udržet se nad hladinou. Dával se kolem a postupně se přizpůsobil nové situaci. Všechno přizpůsobil se či aklimatizoval se, je dodnes jedním z bodů, podle kterých se posuzují žadatelé o „vystěhování do Kanady, ovšem visový úředník může takovou schopnost žadatele jenom odhadnout a mnohdy se může mylit. Kdo je tak dobrý jasnovidce, aby věděl, zda mu to v Kanadě půjde nebo ne, když se blíží – na palubě lodi nebo spíše v poslední době na palubě letadla – ke kanadským břehům? Nejistotu pocítuje i ten nejmilejší a všelijak ostřílený.

Vlastně cestování lodí do Kanady bylo vždy – jaksi milosrdnější. Člověk opustil Evropu, ale než vstoupil na půdu severoamerického kontinentu – buď v Halifaxu nebo v Montréalu – přece měl před sebou asi týden, aby se psychologicky připravil na velkou změnu. Takový člověk měl ovšem větší důvěru v budoucnost, když v Kanadě někoho znal nebo když měl předběžné informace, jaké bývají obyčejné první kroky a zkušenosti nově přichozích.

Dobře se vědělo, že různé etnické organizace, ve snaze získat novou krev pro svou působnost, pokoušely se podchytit lidi milící do Kanady již v uciečeneckých táborech v Evropě a dokázaly dát dohromady poměrně dokonalou recepční službu pro nově přichozí své národnosti na nádražích, hlavně v Torontě. Vzorem by mohli být Arménci a Makedonci.

Cesta letadlem za osobu z Vídne do Toronta stála v letech 1966 – 1971 asi 200 amer. dolarů. Když lidé neměli na cestu, mohli si vypůjčit od kanadské vlády (Assisted Passage Loan) nebo od Amerického fondu pro čs. uprchlíky, který v New Yorku vedl Dr. Jan Papánek. Podepsaná smlouva zavazovala dlužníka splatit dlužnou částku do dvou let. Snažil jsem se na žádost Dr. Papánka vybrat od dlužníků, co bylo možné, po malých měsíčních splátkách. Bilance: za 3 roky jsem vybral 150 000 amer. dolarů, dalších 150 000 zůstalo mezi lidmi. Dr. Papánek odmítl nutit dlužníky k placení formou soudní, což byla jednoduchá papírová procedura a Fond mohl peníze dostat sňháním z platby dotyčného. Nebo dokonce zásahem, aby dlužníci nedostali kanadské občanství: tam byla rubrika, zda žadatel má nějaké dluhy.

Když v Torontě přistálo první letadlo s čs. uprchlíky z Vídne 15.9.1968, přišel je mimo kanadských činitelů uvítat jistý p. Boris – majitel největších pekáren v Torontě. Nabídl, že se postará o všechny pekaře či lidi, kteří se chtějí ten obor naučit. Slibil jim práci, ubytování apod. Proč? Na konci občanské války v Rusku, se jako mladý chlapec dostal do ČR, kde našel nový domov a po absolvování střední školy v Modřanech se dostal na odb. zemědělskou školu do Poděbrad, kde se vyučil mj. pekařem. Jiní dostudovali na Svobodné Ukrajinské universitě, která byla součástí Karlovy University v Praze.

Jedna z prvních otázek: kde mám hlásit na policii, že jsem tady? Neexistuje, nejsou ani osobní průkazy, a proto při vybírání půjček na letenku z Vídne do Kanady, bylo celkem jednoduché se ztratit.

Po té, co naše oddělení našlo pro naše lidi ubytování, platilo nám na první a poslední měsíc. U svobodných se našel podnájem snadno, protože majitelé domů volali naši kancelář a specificky si vyžadovali někoho z Československa. Ovšem, kdo šel bydlet do rodiny, kde se mluvilo anglicky, měl výhodu, že jazyk ovládl rychleji. Svobodní chlapci si často našli anglicky mluvící přítelkyně.

Nutně byly slovníky: Poldausův oboustranný byl nejlepší. Zásilky chodily na 8 různých jmen a adres. Sám Dr. Z. Jelinek ředitel voj. Muzea na Žižkově přijel do Kanady v r. 1950, byl hostem u Janečka a sháněl se, kde je těch dalších 7 lidí, co jsou kolem „Kanadských listů“. Slovníky se dostaly do komunistického tisku doma, např. v Hradci. Důležitý fakt: Vydavatel „Hlasu Nových“ a pozdějších „Kanadských listů“, jak se zjistilo na jaře roku 2002, v archivu čs. komunistické rozvědky byl nezverbovatelný.

Po skončení 6ti-měsíčního celodenního kursu angličtiny, jednotlivci či rodina byli finančně podporováni imigračním úřadem po všech stránkách až do první výplaty ze zaměstnání. Naše oddělení otevíralo doslova dveře pro naše lidi, nejen, že je firmě doporučilo, ale v případě nedostatečné kvalifikace, platilo firmě mzdu až do výše poloviny mzdy během prvních šesti měsíců.

Největší zádrhel působily stavovské organizace účetních, zeměměřičů, techniků, architektů, lékařů a zdravotních sester. V Torontě se usadilo na 400 našich lékařů a zubních lékařů, museli skládat pemě zkoušky a pak sloužit 2 roky jako interní (pomocník lékaře). Protože u zubů potřebovala ontarijská vláda zubáře mezi Indány na rezervaci, zkoušky jim odpostila. Všechny výhody a úlevy v r. 1970 skončily.

Specifický problém: v Torontě a okolí operovaly pod dohledem OMNITRADE Company v Montréalu některé firmy jako PONTIAC MANUFACTURING, pod kontrolou rudé Prahy. Když zavolali do pracovního úřadu o mechaniky český mluvící, bylo riskantní jim poslat nekomunistu, kdo z rudého ráje odešel ven. Hodně mašin se dováželo z Tišnova a ocel z Kladna. Jejich obchodní zástupci pracovali také jako agenti čs. rozvědky.

Uznání kvalifikací: Ti, kteří skončili vysoké školy v 50 letech měli extra problém: někdy na 50 procent času na vys. školách museli studovat tzv. politické předměty. Když starší obětavé ženy z pounorové vlny zdarma pro provinční vládu překládaly studijní indexy a byl tam uveden počet hodin např. studia marxismu-leninismu, tak se moc divily, že se něčím takovým vůbec lidé chlubí.

Překlady. Zajímavost: Termín „dálková škola“ překládaly tyto dobrovolnice podle slovníku správně „škola, která byla daleko“. Termín „Dálková škola“ v Kanadě nebyl známý.

Poučení svou vlastní zkušeností začali někteří z pounorových uvažovat o tom, zda by se skutečně nemohlo něco udělat pro nově přichozí Čechy a Slovaky, kteří začali přijíždět po dlouholeté přestávce už na jaře roku 1966. Jako vždycky v podobných situacích, začínalo se s prázdnými rukama. Základní otázka byla: jak zařídit, aby co největší počet lidí, kteří se blíží ke kanadským břehům, měl pocit že v místě, kam směřuje obyčejně největší počet našich, tj. v Torontě, existuje skupina lidí se stejnými problémy a zájmy, kteří jsou ochotni pomoci radou a skutkem v případě potřeby? Když takovou skupinu obětavě dáme dohromady, neuořáme si na příliš velké sousto, které nebudeme moci spolknout? Nějak jsme v roce 1966 cítili, že ti první „noví“ ... byli to turisté Čedoku z Vídne a tzv. „Kubánci“, protože utekli z letadel Čs. aerolinií cestou na Kubu nebo z Kuby domů ... jsou jen první vlny, a že po nich přijdou další ve větším počtu. Mnozí z „Kubánců“ upozorňovali, že naši lidé doma mají skoro dvacetiletého vězení dost, a jen co se sežene opona trochu pozvedne, že jich z komunistického „ráje“ hodně odejde. A že se v Československu nic neví o životě v Kanadě, a někteří měli možnost slyšet český program na Radiu Kanada INTERNATIONAL.

Je jasné, že žít v Kanadě a být schopni zajistit živobytí pro sebe a případně pro rodinu, je podstatně jiný problém, než dívat se na pěkný barevný film nebo číst nějakou zajímavou knížku. Navíc: podmínky a tempo života se liší od stavu, s kterým se potýkali pounoroví. Dále: Jaci budou lidé, utíkající z Novomého Československa po tolika letech života v komunistickém systému? Budou to lidé bezpáteří a špatní, nebo mají zdravé jádro, které se postupně dostane na povrch?

Klub Nových Přistěhovačů: Prvopočátky myšlenky založit nějaký klub nově přichozích patří tedy do doby, kdy se v okolí Toronta začalo souběhovat asi 80 našich „Kubánců“. Na nich jsme se učili. Obyčejně zůstali v Ganduru (Nový Foundland) po zjištění, že jsou v Kanadě, nechali na palubě letadla všechny své věci a u nejbližšího Kanadana požádali o politický asyl. Dostali zvláštní povolení z Ottawy, které je opravňovalo přijmout zaměstnání, ale nedávalo jim status imigranta a tím je vylučovalo z placených kursů angličtiny. Neměli také nárok na finanční pomoc ze strany kanadských úřadů do první výplaty. Tito lidé měli velmi těžké začátky a status přistěhovačů (landed immigrant) dostali průměrně až po 18 měsících.

Někdy v dubnu 1966 se nám najednou tři mladí muži nechali repatriovat zpět do Novomého Československa. Zjistili jsme, že zde měli dobře placenou práci, dobře ubytování, dobře se najejli, ale přišlo se na to, že to byli svobodní mládenci, kteří si jen těžko získávali přátele a ve svých pokojících byli v podstatě osamělí. Počít samoty měli i tehdy, když se už jakž takž domluvíli anglicky. Pomohlo by kdyby tito lidé jeden o druhém věděli, mohli se vzájemně slyšet a poradit se o stejných problémech? Kdyby mohli jet společně na výlet? Věděli jsme přitom, že by nemělo smysl tahat lidi na nějaké pravidelné schůze. Těch měli až po kark. Kdyby se činnosti nějakého klubu přátel s podobnými problémy a zájmy dalo případně zamezit návratům do komunistického Československa, pak mělo význam dát něco dohromady.

Příležitost k poradě o tomto problému se naskytla, když do Toronta přijel 15. května 1966 čs. ministr výživy do února 1948, Václav Majer. K Janečkovi do Port Creditu jsme pozvali kromě našich „Kubánců“ také lidi, kteří prošli italskými tábory, Zimdorffem, Rakouskem a dokonce i Řeckem a Dánskem. Z pounorových byl na schůzce dr. Josef Čermák, dosud aktivní ve Společnosti pro vědy a umění, dále Jiří Hlubůček a Josef Kuhl, obětavi tehdejší vydavatel nezávislého čs. týdeníku „Naše hlasy“ (od roku 1955) a p. Jan Belan, který dříve působil jako úředník Amerického fondu pro čs. uprchlíky v Zimdorffu. Celkem bylo na schůzce 35 osob, z toho asi třetina ze Slovenska. Debata byla zajímavá, mlsy až bouřlivá. Přítomní nám vyřídili potřeby uprchlíků v jednotlivých zemích. Nejhorší poměry jsou zřejmě v Itálii a v Řecku. Ale ani v Rakousku a v Německu nejsou poměry ideální.

Další body. Většina Čechů soudila, že se lidé doma bojí a ničemu nevěří. Objevil se názor, že i pod mezinárodní kontrolou by lidé doma volili komunisty, protože by volby pokládali za komunistický trik a měli by obavy před budoucími represáliemi. Jiní se klonili k názoru, že by se lidé strachu rychle zbavili a že komunisté by byli ve svobodných volbách zcela rozdraceni. Mládež se o politiku příliš nezajímala, ale v malých kroužcích debatovala, jaké je to na Západě. Velmi živé bylo trampské hnutí. Tyto názory dobře vystihují tehdejší atmosféru doma a myšlenky nových venku. Schůzka vedla k ustavení „Klubu nových přistěhovačů českého a slovenského původu v Kanadě“, který měl 42 členů. Jednatelkou se stala kolegyně Věra Uhercová – uvedena byla její adresa a telefonní číslo – a dodáno, že zájemci se mohou spojit s jednatelkou písemně či telefonicky. První výbor klubu neměl vlastně ani našení do čeho se pouštět. Jeho členy

byli: Mirko Janeček, Milena Furbacherová, František Machánek, František Mrázek, Ivan Müller, Milena Spisarová, Ján Svába, Věra Uhercová, Milan Vojtěch a Miroslav Žaba. Díky majitelům tiskárny Litera pándm Hlubůčka a Kuřila jsme brzy měli vlastní dopisní papíry s hlavičkou klubu a obálky se zpáteční adresou.

V polovině června 1966 jsme na všechny dostupné adresy nových poslali pozvánku na společný výlet. Cílem byla farma významného krajana ze Slovenska, bývalého poverenika Rudolfa Fraštackého, který vlastnil v Torontě úvěrní banku – Metropolitan Trust Company. Řekl účastníkům o svých začátcích a zkušenostech. Týž den jsme navštívili v Collingwoodu keramickou továrnu krajana J. Weidera.

Někteří z účastníků měli již svá auta a ti vezli ostatní, kteří auta ještě neměli. Účastníci se pamatují, že kdo se vezl, platil řidiči 1 dolar na benzin. Podnik se vydařil a všichni jsme dostali chuť do další práce.

Je ovšem pravda, že čím dle je člověk v Kanadě, tím méně času má pro sebe, natož pro jiné. Toho jsme se už tehdy obávali, ale vždycky, když nám někdo vysadil, našel se zas někdo novější, kdo chtěl něco dělat. Lze říci, že od května 1966 a během dalších pěti let se aktivní členstvo klubu vyměnilo třikrát, jak je vidět z fotomontáže, které jsme zhotovili na jaře roku 1967, 1969 a o rok později.

V květnu r. 1966 měl klub zprávy, že v Traiskirchenu má být asi 350 našich, že byl otevřen nový příjmací tábor poblíž Terstu, že v Latíně a Capui je to zlé. Na sklonku léta r. 1966 začaly jezdit větší transporty a přibývalo nám členů. S bývalým ministrem výživy Majerem jsme zůstali ve styku. Napsal nám v létě téhož roku, že dal podnět k založení podobného „Klubu nových“ v Chicagu. Tento klub vedl dlouholetý vězeň čs. komunistického režimu Jaromír Zástěra a tajemnicí byla vnučka slavného sochaře Františka Bílka.

Do táborů jsme postupně začali posílat cykloslysované situační zprávy, které zachycovaly všechny změny na kanadské straně, pokud se týče přijímání a pomoci nově přichozím. Než jsme našli pevné opěrné body v duchovních správách, naše letecké dopisy různým jednotlivcům se nám často také vrátily, když dotyčný tábor narychlo opustil a vyemigroval, aniž měl čas nám to sdělit. S těmi duchovními správci jsme měli štěstí: o jednom z nich nám psali v létě 1966 ze Zimdorffu: „Život v táboře se změnil k lepšímu od té chvíle, co se tu objevili mladý kněz s velkou snahou obohatit velmi chudý společenský život čs. exulantů. Sam je uprchlík a zná proto velmi dobře uvahy a názory lidí podobného osudu. Pisatel nám takto referoval o p. Jaráři Kučerovi, který v Zimdorffu působil a který znamenitě s torontským „Klubem nových“ spolupracoval. Dobrý kontakt jsme měli také s Dr. Novotným v Rakousku a Dr. Skalickým a Dr. Jaroslavem Škarvadou v Itálii, jakož i s úřadovnicí Amerického fondu v Mnichově a ve Vídni.

V roce 1966 jsme pořádali průměrně jeden podnik měsíčně: milovníky plavání a rybaření uspokojil výlet do přírodní rezervace řeky Credit v červenci a mejdán u soukromého jezera ptele Vojty Havlička v Jerseyville, v srpnu.

Václav Majer nám tehdy napsal: „Ten Váš hostitel, jak poznáte, je zlatý člověk, ale přesto Vás musím trochu varovat, neboť s ním mám jistou zkušenost z jeho návštěvy u nás ve Washingtoně v červnu roku 1956. To jsme byli o 10 roků mladší a oba jsme dělali zahrádkářství a tak když Vojta přišel, podal jsem mu důvěřivě ruku, on ji po chvíli stisknul a já tu ruku pak týden nosil ve fáci. Tak s tím podáváním rukou raději opatrně, ale jinak myslím, že jste pro dnešek skutečně v těch nejlepších rukou, do jakých jste se mohli dostat“.

Z dalších společných podniků byl úspěšný zájezd klubu na farmu pp. Obra a Urbana v Hamiltonu, mezi členy hamiltonské odbočky Čs. národního sdružení, a pak hromadná návštěva světové úspešny Bařových závodů v Torontě a zájezd do kanadského Zlína, městečka zvaného Barawa, poblíž Trentonu, asi 3 hodiny cesty autem východně od Toronta. Tam s Václavem Majerem jela celá kolona aut a celkem asi 60 lidí. Vedení závodů, zvláště pp. Ant. Cékota, Ant. Daičar, ředitel Kursevíc a Palo Pláňovský, nás zavedli do historie Barawy od roku 1939 a 2. světové války, do činnosti batavských v Sokole, v Čs. národním sdružení apod. V záři se členové klubu sešli na přátelské besedě s gen. Mikulášem Ferjenčíkem, jedním ze tří vojenských velitelů Slovenského národního povstání.

Bývalý poslanec Alois Čížek nám tehdy z Francie napsal: „Vytvoření „Klubu nových“ považuji za nejlepší věc, která se za dva poslední roky stala. Jenom krátkozrakci lidé na to hrbili, že prý je to thštění sil a že prý se mají ti noví zařadit do starých organizací ať. Praxe je ta, že nejsou zařazeni nikde, starají se jen o sebe a ztrácejí se úplně“.

Pokračování na str.8

Dokončení se str.7

Od oslavy 28. října se „Klub nových“ účastní jako spolupředatel všech významných demokratických krajských podniků. Pozorovali jsme tehdy s radostí, že se z našich řad nevrátil domů nikdo. A to nás také povzbuzovalo v naší práci, protože jsme si byli vědomi, že každý návratel je naší prohou a ziskem čs. komunistů, ziskem mnohdy i propagace zneužitím.

Nejuspěšnějším podnikem roku 1966 byl seznamovací oběd s vedením našeho torontského peněžního ústavu „Kampeličky“, která tehdy dosáhla jmenů 1 milionu dolarů. Oběd se konal 27. listopadu v moderní farní hale Osady sv. Václava, již v čele stál p. farář Jaroslav Janda z Dačic. Podávalo se smělá na smetaně s pravými českými knedlíky a není divu, že se sešlo přes 90 členů „Klubu nových“. Předsedal dr. Josef Kyselka a do tajů finančního světa a do výhod spojení a půjčování peněz z Kampeličky zasvětil přítomné předseda úvěrové komise arch. František Štalmach.

Výborová schůze „Klubu nových“ 26. prosince 1966 rozhodla, že místo cyklostylovaných dopisů jednotlivcům do úborů začneme vydávat pravidelný měsíční oběžník, který bude systematicky odpovídat na četné dotazy lidí – ať už na kanadské půdě žijí nebo se do Kanady teprve chystají. Jak jsme mohli tenkrát finančně vyjít, to zůstane navždy záhadou, ale nepřijali jsme nikdy peníze od nikoho, komu bychom museli být nějak zavázáni. Vyšli jsme s „dobrovolným předplatným“. Později jsme měli jistý příjem ze zprošředkování hodnotných exilových knih nebo úskovín. Komise byla obvykle jen 10%, někdy víc, ale někdy také žádná. Vážně jsme přistoupili také k distribuci slovníků, zisk byl mizivý, ale usnadňovali jsme aklimatizaci našich v novém prostředí. Od zveřejňování členů red. Rady jsme upustili, abychom zbytečně nedávali „přátelům“ v Praze látku k přemýšlení...

V prvním čísle oběžníku z 1. května 1967 jsme uvítali ve svobodném světě 150 nových českých a slovenských uprchlíků, kteří zůstali ve Vídni na světovém mistrovství v ledním hokeji. Václav Majer napsal: „Každý nový uprchlík již svým odchodem z domova způsobil komunistickému režimu starosti. Každý někde pracoval, měl okruhy známých a i doma se o tom hodně hovořilo. Nám přináší nejnovější konkrétní informace o poměrech doma a jsou živým svědectvím, že se domov s komunistickým režimem a systémem nikdy nesmířil a nesmíří“. Oběžník měl 225 výtisků prvního čísla a zástupce mimo Kanadu – v Austrálii arch. Špidru, ve Švédsku M. Skálu (dnes v Ottawě) a v USA dr. J. Veselého.

V roce 1967 pokračoval klub v podnicích podle výběru a vkusu svých členů. Cílem společných výletů bylo hlavně krajské rekreaci středisko Masaryktown, kde právě postavili druhý plavecký bazén. Oběžník jsme tehdy vydávali každých čtrnáct dní. Pomáhali nám redakčně např. Dr. Velen Fanderlík, starosta čs. skautů do února 1948 a dr. František Král, před únorem děkan vysoké školy veterinární v Brně. Také pro nás psal dr. Jozef Lettrich, bývalý předseda slovenské demokratické strany, a čas od času se na našich stránkách ozval i dr. Petr Zenkl. Dřívější příručí pražský a místopředseda čs. vlády. V červenci jsme mezi sebou uzavřeli úředníka Amerického fondu z Vídne ing. Jana Adánka. Jedna skupina nových příchozích byla zvláště zajímavá: když přiletěl z Rakouska kolega Alois Vladyňský s několika přáteli z jižní Moravy, všichni byli hluchoněmi. Řekli jsme si tenkrát, že to s tím režimem doma musí být opravdu zlé, když od tamud utíkají i lidé hluchoněmi. Alois nám později vysvětlil, že mu stačilo to, co si mohl přečíst...

V červenci jsme vydali zvláštní leták, v němž jsme účastníkům hromadných zájezdů Čedoku na Světovou výstavu do Monreálu česky vysvětlili, že v případě, že se rozhodnou v Kanadě požádat o politický azyl, že je Kanada nebude vracet, jak tenkrát tvrdil čs. komunistický tisk. Leták začínal slovy: „Všem Českoslovákům, návstevníkům EXPO 67, Jste na půdě svobody a demokratické Kanady, v níž žijete na 60 000 českých a slovenských krajanů... a podávalo se nám dostal jej do pokojů čs. turistů prostřednictvím pokojných jak v Monreálu, tak v motelu u Niagarských vodopádů. Díky naší iniciativě zůstalo v Kanadě z každé výpravy vždy nejméně 10 jednotlivců.

Se zlepšující se situací doma jsme na sklonku roku 1967 pozorovali zajímavou věc: nových uprchlíků neubývalo, ale přibývalo. Začaly chodit celé hromadné transporty. S příchodem chladnějšího počasí jsme přestali s výlety ven, místo toho začaly pravidelně tzv. nedělní čaje o úter, které vždy přilákaly do restaurace p. Sedmý v Torontě kolem 100 osob. Mezi nové se přicházeli potěšit i poučnými. Do výboru přišla vydatná pomocnice, paní Eva Horčicová, která zastávala funkci pokladní. Členové klubu se sešli s dr. Andieem z Albany, N.Y., tehdejší gen. tajemníkem SVU. Anglicky mluvící členové byli pozváni na přednášku prof. Brocka o Lužických Srbech a jejich spolupráci s naším obrozením. Zajímavým podnikem byl také večer konaný na paměť 10. výročí smrti vynikajícího čs. leteckého inženýra v Torontě a majitele firmy Prencio, inž. J. K. Chmela.

Od října 1967 vycházel náš oběžník vždy každého 15. dne v měsíci, ale počet stran se přibližně zdvojnásobil. Tak číslo z 15. října mělo 5 stran a dvě zvláštní přílohy. Zásadně jsme doporučovali podniky demokratických českých a slovenských organizací po celé Kanadě, včetně bazarů Dámského odboru, oslav 28. října a narozenin FGM, propagovali jsme Sokol a návštěvy na Masaryktownu. Finančně jsme se drželi nad vodou a náklad se zvýšil pozvolna na 500, z toho asi 100 šlo do úborů. Sestavili jsme také náborovou kartačku se zpáteční adresou a naštětou známkou. Kartačkou se lidé mohli přihlásit za členy klubu, ať se usadí kdekoliv v Kanadě. Navíc jsme jim dali příležitost, zaškrtnout, zda se mimo oběžník zajímají také o kulturní činnost, o pomoc novějším a o společné výlety. Poznali jsme tak, jaké jsou zájmy a kterým směrem máme soustředit svou činnost. Rozeslali jsme na 3000 listů. Přihlašovali se i lidé z Československa.

Při nedělních čajích u Sedmý jsme zavedli „bursu práce“, upozornili jsme na některé zajímavé zkušenosti a aktuální události ve světě. Pan Sedmýna servíroval dobře občerstvení po našem. Při reprodukcované české a slovenské hudbě se tančilo a navázaly se tam mnohé přátelské vztahy, které aspoň v jednom případě vedly k šťastnému sňatku dvou mladých lidí (Wernerovi).

Počet přistěhovalců do Kanady i na jaře roku 1968 rostl, což znamenalo, že lidé doma neměli důvěru v nový vývoj a obávali se, že to všechno špatně dopadne. Do Toronta přišli např. lekáři z bratislavské university dr. Ernest Breuer, inž. Anita Rivalová, organický chemik inž. Petr Šipos. V západním Německu požádali o azyl mistři republiky v lehkoleteckém létání Lydie Petrusková, grafik Vladimír Fuksa a dokonce i 28 letý Norbert B. z Frýdku, synovec Bohuslava Laštovického. Od podzimu roku 1965 do května 1968 hlasovalo aobama proti komunistickému režimu v Praze a v Bratislavě na 2 tisíce osob, a to je velmi střízlivý odhad. Jen za rok 1967 byla cifra 1300 osob. Náš oběžník napsal: „Musíme se vynasnažit, aby se všichni noví mezi námi uchytli a našli slušnou existenci“.

V té době jsme také sestavili přehled recepce nových v Torontě se všemi podrobnostmi a příslušné číslo jsme rozestali i mnohým tzv.

starousedlíkům v očekávání, že se jim dříve či později ozve nějaký příbuzný ze zamoří a bude se na Kanadu ptát. Přehled obsahoval také informaci, jak může ručitel v Kanadě podat žádost ve prospěch někoho v zamoří, buď jako sponzor nebo nominátor. V září 1968 vydal tento přehled Masarykův dům v Torontě ve značném nákladu.

V červnu přišel mezi členy „Klubu nových“ na besedu redaktor J. Josten z Londýna a o něco později vydavatel „Amerických listů“ a „Newyorského deníku“, redaktor Frank Švehla z Perth Amboy, N. J. Po invazi jsme se začali těšit občasně pozorností čs. komunistického tisku, ale z počátku to byly reportáže a citáty celkem sympatické – nejlepší případ byl článek v brněnské „Rovnosti“ v září 69, v němž byla dokonce naše adresa a výsledek toho byl, že se z Brna a okolí přihlásilo asi 50 lidí, kteří se o Kanadu zajímali nebo zde měli příbuzné. Později zájem o oběžník projevovalo také čs. velvyslanectví v Ottawě po výměně tzv. dubčekovských kádřů. Presentovali se jako uprchlíci, např. „jsem v Kanadě krátkou dobu“ apod. a posílali předplatné hotové. O tož se pokoušeli také členové slovenské sekce kanadské komunistické strany v Torontě, pod fungovanými jmény. Všechny tyto pokusy jsme prohlédli, ale byli jsme si vědomi, že nemůžeme zabránit, aby se aspoň jeden výtisk do Prahy nedostal.

V říjnu 1968 jsme v Guelphu uspořádali oslavu výročí 28. října. Je to tam 60 našich lidí a večer se nám povedl. Dali jsme slovo také p. K. Starkovi, čestnému předsedovi ČSNS, který bydlel v nedalekém Kitcheneru.

Náklad oběžníku se podstatně zvýšil a přešli jsme na větší formát a tisk po obou stranách papíru. Obsah živě zachycuje problémy nové příchodců v té době: tragické a komické. Byly totiž s docházkou do placených kursů angličtiny, s podpisováním nájemních smluv, s nemocenským pojištěním, s tzv. dubčekovci a jejich spoluprací s kanadskou komunistickou stranou atd. Zaznamenali jsme, že 25. října 1968 zemřel náhle v Kalifornii významný novinář v exilu Ivan Herben. Napsali jsme tenkrát, že patří k našim podporovatelům a že se sympaticky díval na naši drobnou práci ve prospěch nových imigrantů. Koncem listopadu jsme vzpomněli 70. narozenin významného krajského pracovníka p. Gustava Přistupy st. Přinesli jsme také přehled všech našich lékařů a zubních lékařů v oblasti metropolitního Toronta a později také seznam významnějších českých a slovenských demokratických publikací ve svobodném světě, které jsme dostávali výměnou. Vydali jsme také seznam našich aktivních organizací v torontské oblasti, s kterými jsme byli ve styku, včetně jmen předsedy a jednatelů, jakož i příslušných telefonních čísel. I tato práce pomáhala přiblížit nové příchodci krajský život. Vcelku jednoznačně číslo oběžníku skutečně ukazuje, jaké měli v té době nové příchodci problémy a zájmy.

Náklad našeho oběžníku se v roce 1969 pohyboval kolem 2000 výtisků.

Za zmínku stojí, že během roku 1969 jsme celkem třikrát vydali zvláštní slovenskou přílohu „Hlas nových“, která měla značný ohlas. Podávalo se nám podchytil nové příchodci ze Slovenska do té míry, že podle našeho slovenského adresáře mohla Stalá konference slovenských demokratických exulantů svolat několik úspěšných schůzek, přičemž hosty byli např. dr. Jozef Lettrich a dr. Martin Kvetko. „Klub nových“ vydal také v roce 1969 leták v anglickém jazyce, ve kterém protestoval proti tehdy běžnému postupu kanadských stavovských organizací, pokud se týče ověřování dokladů o školení a praxi v Československu. Toto ověřování platných dokladů přímo u úřadů v úslavách a nemocnicích v Československu, přinášelo zbytečným o uznání v Kanadě jen nepřítomnosti. Příslušná místa v ČSSR také dotazy často ignorovala, příp. zapřela, že vědí o studiu příslušné osoby, ve snaze co nejvíce uskodit „utečencům“. Postup stavovských organizací a ontarijských úřadů se změnil, když náměstek federálního ministra imigrace na naši žádost poslal všem poměrně ostrý dopis, v němž před podobnou praxí v případech uprchlíků z Československa varoval. V průběhu této akce se po bok našemu klubu postavilo 9 jiných krajských organizací v Torontě.

Z hromadných výletů klubu v roce 1970 zasluhuje zmínku zájezd na Jezdecký den do Richmond Hill. Přes nepřítivné počasí ve chvíli srazu sešlo se u torontské Casa Lomy na 60 jednotlivců, kteří zaplnili 12 aut. K výpravě se později připojila i skupina kolegů z Guelphu, Ont. Zájezd byl zakončen návštěvou letního sídla p. Gustava Přistupy st. a jeho paní v Richmond Hill.

Členové výboru klubu spolupracovali při všech větších protikomunistických akcích s ostatními etnickými skupinami. Zvláště aktivní v této souvislosti byl Etnic Liaison Council, sdružující 14 různých etnických skupin. Výsledkem úspěšné spolupráce bylo piketování budovy, kde se na jaře 1970 konal banket na počest 100. narozenin V.I. Lenina, kterému předsedal sovětský velvyslanec v Kanadě. Banket skončil velkým zmatkem, když se asi tucet odvážných Kanadčanů ukrajinského původu dostalo mezi oslavovatele a při příležitosti na počest Lenina obrátilo vzhůru nohama několik stůlů plně naložených jídlem a nádobím. Následovala mela. Další podnikem bylo rozdávání letáků při koncertech Rudé armády v M.L. Gardens. Ve spolupráci s ostatními etnickými skupinami, zvláště Esonci a Ukrajinci, se před doručovanou rozda na 18 000 falešných programů, na nichž byly vypočítány všechny větší zločiny sovětského systému ve střední a východní Evropě.

„Klub nových“ byl také první náší organizací v Kanadě, která se pozastavila nad vydráním posprnových advokátů v ČSSR, a začal akci, která vyvrcholila Husákovým odvoláním vydráček akce na aktivu funkcionářů KSČ v Pardubicích 16. února 1971. Díky kolegovi Otovi Šindelářovi měli jsme první autentický vydráčekský dopis v ruce již koncem října 1970. Sestavili jsme okamžitě vhodné memorandum, pod které se podepsalo celkem 12 aktivních našich organizací v torontské oblasti. Navázali jsme styk s krajským tiskem v jiných zemích a prostřednictvím red. J. Jostena v Anglii se celá věc dostala do světového tisku, např. londýnské „Times“ přinesly článek již 18. listopadu. Australský ministr zahraničí si zavolal „na kobereček“ čs. velvyslance v Canbře a zásluhou pl. Faltusové a senátora Romana Hrušky se začal hybat i americký Kongres. Rozšířený výbor „Klubu nových“ se 30. prosince 1970 sešel v Torontě na poradě s poslancem Charlesem Caciou, který byl v té době parlamentním tajemníkem ministra pracovních sil a přistěhovalců. Tato schůzka dala základ „Pracovnímu semináři“ o problémech přistěhovalců z Československa, který se konal 13. ledna 1971 za účasti zástupců dvanácti českých a slovenských organizací a mluvčích tří federálních ministerstev (úřadu státního tajemníka, zahraničí, pracovních sil a přistěhovalců). Dostavil se také vedoucí kanadské kanceláře Vysokého komisaře Spojených národů pro uprchlíky, p. J. B. Lanctot.

Byly pokusy získat naše lidi k navratu, tzv. akce HEPNĐ, ale výsledek byl ubohý: z Kanady zmizeli jen lidé, které tam komunistický režim poslal. Někteří z těchto lidí se po čase v rámci sloučení rodin zas do Kanady vrátili a popsali, jaké výsledky museli prožít.

Výbor „Klubu nových“ se také postaral o to, aby záběry ze srpna 1968 byly součástí veřejné výstavy „Lenin bez masky“, která se konala v knihovně nové torontské radnice a vlastním nákladem zabil obě návštěvníky po celou dobu trvání výstavy několika tisíci exempláři letáku s odevřeným dopisem hraběnky Tolstojové tehdejší vládcům SSSR.

Naši pomocníci:

Masaryktown, 18. září 1966: „Klub nových“ z Toronta uspořádal hromadný zájezd svých členů, aby uctil dva významné exulanty ze Slovenska: Rudolf Fraštacký /vlevo/ - 11.2.1912 Mošovce - 19.3.1988 Toronto, MDr. gen. Mikuláš Ferjenčík /vpravo/ - 6.12.1904 Polomka - 4.3.1988 Littleton, Kolorádo, USA. Upřesnění je Miroko Janeček, zakladatel „Klubu nových“, nar. 21.1.1927 v Bratislavě. /Foto: Jožka Uhrec./

Ján Papánek: 24.10.1896, Brezová - 30.11.1991, USA.
Václav Majer, 22.1.1904, Pochvalov - 25.1.1972, USA.

Velen Fanderlík: 11.2.1907, Praha - 2.2.1985, Trail, BC.
Tomáš J. Baťa: nar. 17.9.1914, Zlín. Žije v Torontě.

PŘISTĚHOVALCI Z USA:

Pospřívci v USA pod 30 let dostali povolání do americké armády a po zdravotní prohlídce byli určení do Vietnamu. Přesli hranice do Kanady, kde požádali o azyl. Byli sice dotazováni, kanadskými imigračními úředníky (většinou válečními veterány), zda by byli ochotni pomoci bránit Kanadu, kdyby se ocitla ve válce, bysme odpověděli kladně a zůstali v Kanadě navždy.

U příležitosti 5. výročí založení „Klubu nových“ sestavil výbor klubu seznam jednotlivců, kterým nabídl čestné členství klubu, za pomoci při první orientaci po opuštění republiky, při další emigraci a při zapouštění kořenek v nové zemi, zvláště v Kanadě, ve spolupráci s kanadskými „Klubem nových“.

Byli to mimo jiné:

Antonín Čekota, Dr. J. R. C. Čermák, Q.C., poslanec Alois Čížek, Dr. Velen Fanderlík, generál MVD. Mikuláš Ferjenčík, Rudolf Fraštacký, poslanec Ota Hora, Josef Josten, prof. Jan Kmenta, Ladislav Koldinský, prof. Dr. Vladimír Krajina, Dr. Josef Kratochvíl, Jan Kuncil, Václav Majer, dr. Ján Papánek, dr. Martin Skála, Dr. Jaroslav Škarda, Antonín Vlach, Henry Weisbach a další.

Pokračovatelem původních novin jsou od června 1980 „Kanadské Listy“. Jdou do celého světa v počtu 2 800 výtisků jednou za 2 měsíce. Mají spoustu zajímavých informací a fotografií o krajanech v Kanadě, USA a ve světě, stránky o letech, vojácích a parašutistech II. světové války a články a zprávy z ČR a ze Slovenska od asi 30 pravidelných dopisovatelů. Až dosud nebyl v Torontě a okolí zhruba pro 20 000 krajanů ani Honorární konzul. Nyní je, ale má omezený počet úředních hodin. Tak pokud se občan ČR dostane do jakýchkoliv nesnází, po 24 hod. denně, tj. i v noci, je k dispozici vydavatel Kanadských listů s manželkou. Nejčastěji jsou případy okradených návštěvníků, zklamáních tzv. exotických tanečnic (italská mafie je aktivní), omecných během letu („spadlé uši“) jsou nejčastější ja přistěhovalců hledajících první levnější ubytování, první orientaci. Všechny náš personál v počtu 2 lidí se angažuje také při propagaci vystoupení kulturních skupin (dětské sbory, jednotliví umělci, případně důstojníci z MO, kteří vyjádří přání, že se chtějí setkat s veterány apod.), jakož i zájezdy hokejových týmů, např. z Třince. Tak pokud slyšíte stačí, práce pro naše lidi v Kanadě pokračuje.